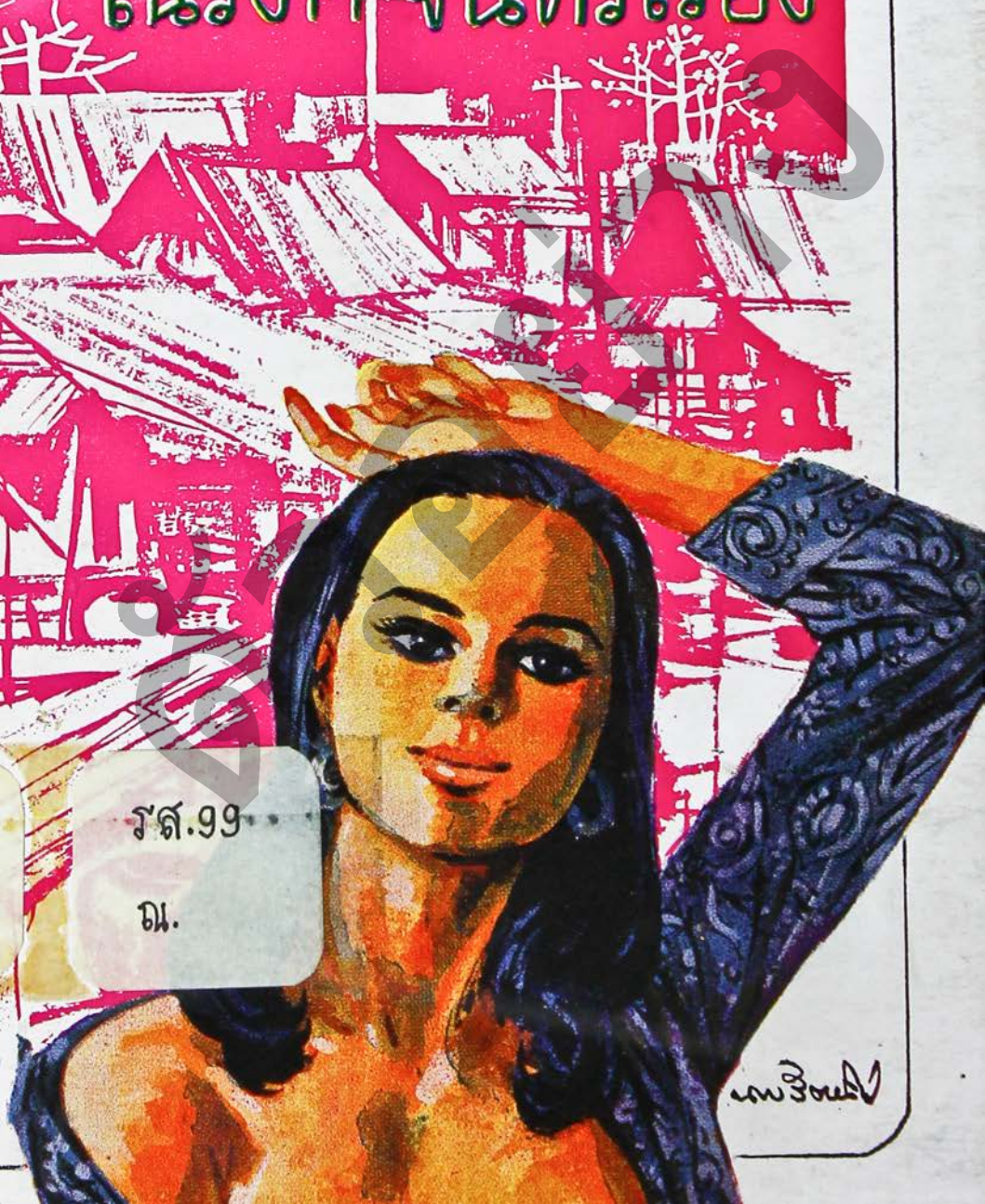

เสน่หิตสลับ

เรื่องสั้นใหม่ของ

ณรงค์ จันทน์เรือง

รศ.99

ณ.

ณรงค์

ตัวอย่าง

เส้นสลัม

ณรงค์ จันทร์เรือง

เลขเรียกหนังสือ..... ฐส. ๑๑
เลขทะเบียน.....
วันที่..... 15 ต.ค. 43

เล่มที่ สลม

รวมเรื่องสั้นใหม่เอี่ยม

โดย ตรีรงค์ จันทรวง

คำพิมพ์ประดับสำนวน

๒๓๐ นาคกรเขษม พระนคร โทรฯ ๒๗๒๕๕
จัดพิมพ์จำหน่าย

ราคาเล่มละ ๕ บาท

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม ๑๖๐ เสาชิงช้า พระนคร
นายการุญ สกฤตตันเจริญ ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๕๑๒ โทร. ๒๕๒๔๒

คำนำ

หลังจาก “วิมานสลัม” และ “สลัมที่รัก” ปรากฏ
ที่แผงหนังสือ ข้าพเจ้าได้รับคำถามจากเพื่อนพ้องและ
ท่านที่นับถืออยู่เสมอ

— สลัมไหนไหนกัน ?

ข้าพเจ้าตอบอย่างกระตั้นหัน ครั้นแล้วก็ได้คิดว่า

ตอบผิดไป

ชีวิตข้าพเจ้าเร่รอนเล่มา — — ทั้งชีวิตและการ

งาน ข้าพเจ้าเขียนหนังสือ ข้าพเจ้าเป็นกู่ ข้าพเจ้าเป็น
เล่มีน ข้าพเจ้าเป็นกรรมกร และข้าพเจ้าหวัดจะเป็น

โจร — — ข้าพเจ้าเกลียดชังชีวิต พร้อมกันนั้นข้าพเจ้าก็

หลงรักมันอย่างหวัดมหวัด

ข้าพเจ้าพบปะกับผู้คนมากหน้า คนดี คนชั่ว—

ที่เป็นคนเหมือนกับเรา ผู้คนทมิฬเรื่องราวอันหลากหลาย

ผู้คนทมิฬความสุจริตน่าอัศจรรย์ ผู้คนทมิฬความทุกข์อย่างไม่น่า

เชื่อ — — ข้าพเจ้าเกลียดชังผู้คน พร้อม ๆ กันนั้น ข้าพเจ้า

ก็หลงรักผู้คนอย่างสุดชีวิตจิตใจ

— — ผู้คนเหล่านี้แหละ ที่เขามามลมหายใจอยู่

ในเรื่องสั้นชุด “สลัม” ของข้าพเจ้าตลอดมา

ขุนอาทรททเกยกาย บ้าพรงทบางกระบือ บ้า

สังวาลย์ทบางซ้อ พ่อเจมทพระรามหก นากลอยทบางนา

นำชาวถนนตก ลุงข้าทปากคลองบางซ้อ และพ่อเจยมท

เตาปูน ฯลฯ

ข้าพเจ้ารู้จักมักคุ้นกับผู้คนเหล่านี้ ชีวิตทมิฬแต่

ความเคียดร้ออันอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นครัษฐหรือยาก

ชีวิตทมิฬแต่เรื่องราว ทงน่าสนุก น่าสมเพช และน่าสนใจ

ชีวิตทมิฬแต่เป็นพระเอกนางเอก อย่างแน่นอน — ในชีวิต

ของเขาเอง

(๕)

การเร่ร่อน ของชีวิต เป็นความขมขื่นของ
ข้าพเจ้าเสมอมา เพราะบางครั้งอดคิดไม่ได้ว่ามัน
ควรจะลงหลักปักฐานอย่างแน่นอน แทนที่จะ
เร่ร่อน เหมือนนกขมิ้น เหลืองอ่อน อยู่เซนน —
แต่นั่นอาจจะเป็นความเคราะห์ร้ายของข้าพเจ้ากรรม
เพราะจากการเร่ร่อนนั่นเอง ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้พบ
ปะกับคนแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ น่าคิดถึง
และนำมาเขียนเป็นเรื่องเป็นราว — ซึ่งข้าพเจ้า
ก็ได้ทำแล้วด้วยความภูมิใจ

จากเกยกายไปสระบุรี ย้อนกลับมาแถวบางซื่อ
ย้ายไปบางนา ย้อนมาบางโพอีกสองครั้ง ย้ายกลับไปอยู่
เกยกายแถววัดประดู่ ย้อนไปใช้ชีวิตแถวปากคลองบาง
ซื่อ— จนเกือบทะเลาะไปรุ่ง จนกระทั่งอพยพไปอยู่ย่านซุ-
เปอร์ไฮเวย์ — แถวสะพานควาย

— และภาวนาให้มันจริงจังยิ่งขึ้น!

ดังนั้น เพราะเกือบทุกแห่งทชาพเจ้าเขาไปเป็น
 สมาชิกของหมู่บ้านอยู่ — เป็นสลัม ชาพเจ้าจึงเก็บเอาผู้
 คนเหล่านั้นมาเขียน — — โดยนำแต่ละคนเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน
 เดียวกัน

— — และเป็นสลัมของข้าพเจ้าคนเดียว

ตลอดชีวิต ข้าพเจ้าเป็นไอคนเล็งเครื่องไม่เอาไหน
 อยู่เสมอมา เรื่องส่วนตวนตองเกยวของกับกรงานเป็น
 แน่นอน ข้าพเจ้าเชื่อ และไม่คิดคิดว่าท่านผู้อ่านโง่เขลา
 จนถึงกับต้องปิดบังหรือปิดเบอน แม่จะเคยมีคนตักเตือน
 ข้าพเจ้าด้วยความหวังดีเสมอมาว่าเรื่องส่วนตัว ในแง่ที่ไม่
 ดินน — ไม่ควรจะนำมาเขียน เพราะจะทำให้ผู้อ่านเดียดขัง
 และพลอยไม่อ่านเรื่องของเรา

แต่ดังใดบอกแล้ว คนอ่านหนังสือย่อมมีปัญญา
 เสมอ — — และข้าพเจ้าเชื่ออย่างฝังใจ トラบใดทชาพเจ้า
 ยงเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะเขียนตามแบบทชาพเจ้าเขียน —

หรืออยากจะเขียน ถ้าท่านต้องการอ่านเรื่องทเขียนโดย
พระโศดามัน ท่านก็คงจะไม่หยิบฉวยหนังสือของ ณรงค์
จันทร์เรือง อย่างแน่นอน

แปลกใหม่? ข้าพเจ้าไม่มบัญญัติตงขอหนังสือท
ข้าพเจ้าเขียน — — เสมอมาทเคยทตตองเตอตรอนตงทานนุ
ใหญ่ทคลุกคลีกับการอ่านการเขียน ตงเต “ดอกรัง” จาก
อุษณา เพลงธรรม “อุตุรักเพ็งจะผล” โดยคุณ สุเทพ
ชูเชอ “วิมานสลัม” จาก รังค วงษ์สวรรค์ “สลัมทรัก”
จาก อุษณา เพลงธรรม “ยาพิษทวาน” จาก ก้อง อินทร-
กำจร และ “เสนท์สลัม” เล่มนี้ จากความบังเอิญของ
“นทขมันเหลองอ่อน” แห่งหนังสือ “ชาวกรุง”

— — ด้วยความคารวะ และระลึกถึงพระคุณ

และด้วยความซาบซังในน้ำใจไมตรี ของนัก-
เขียนสุภาพสตรีท่านหนึ่งอย่างล้นเหลือ สุภาวี เทวกุล

(๑๒)

ผู้นำเรื่องสั้นในชุด “สลัม” ของข้าพเจ้าไปจัดทำบทเป็นละครโทรทัศน์ออกอากาศไปแล้วสามครั้ง — และได้รับความสำเร็จน่าชื่นใจ

เรื่องสั้นในชุดสลัมของข้าพเจ้า อาจจะทยอยออกมาพบกับท่านอีก หรือจบต้นลงเพียงเล่มนี้ — อยู่ที่ท่านผู้อ่านเท่านั้น ณรงค์ จันทร์เรือง เป็นใครมาจากไหนหรือจึงจะยืนยันหยัดเขยหนงดีอยู่ได้ ถ้าท่านผู้อ่านไม่ต้อนรับ — และไยดี?

ณรงค์ จันทร์เรือง

๒๐๕ ซอยยาสูบ ซุปเปอร์ไฮเวย์

หลังตลาดหมอชิต พระนคร

แต่
ชั้นข่าวสลดมทรก

สารบัญ

คำนำ	๗
เล่นเพื่ออยู่	๑๖
ไอ้โกก่าสรवल	๓๖
พมดบ่าจ ?	๕๐
จ้าวสลัม	๖๘
พ่อเจียมไม้จัน	๑๑๐
นิพพานของบ้านย	๑๓๐
สู้และเซอ	๑๔๖
นาตาลเมืองสลัม	๑๖๔

นั่นคุณครูระรวยเปิดโทรทัศน์ในห้อง แล้วชวนพี่เข้า
มุ้งตั้งแต่หัวค่ำ -- ด้วยความมั่นใจว่าจะไม่มีคนไต่ยีน

เล่นเพื่อยุ

ในแถวถนนสลัมนั้น ผู้คนช่างขยันขันแข็งเสีย
จริง ๆ ด้วยว่าเห็นคเหนอยเมื่อยล้านักจากการทำมาหา
เลี้ยงปากเลี้ยงท้องมาตลอดวัน ค้างกินข้าวกินปลา
หรือว่ากินเหล้าเสียหน่อยหนึ่ง พอให้หายเมื่อยหาย
ขบ พุดคุยหยอกถลกกันพอหอมปากหอมคอ... แล้ว
ก็ชวนกันนอน

บ้านไหนทมิโทรทัศน์หรือก ถึงจะอยู่จนถึงตักดิน
— เพราะทงหนแหะละ มีหนัง มีละคร หรือความเพลง
ว่าจะเข้านอนแต่หัวค่ำ มันก็ใหม่อนอยู่จนจบรายการสุด
ท้ายเสียรำไป

— ทผวหนุมเมยสาว หรือว่ายมลูกเตากับเขา
เพียงคนเดียว ก็มักจะเข้านอนแต่หัวค่ำหน่อย เบ็ดโทร-

ทศน์ดูด้วยเสียงเจอยแจว เด็กเล็กที่ตามองเมียงเพอจะขอ
 อาศัยดูหนังไทยหรือหนังญี่ปุ่นเสียหน่อย ก็เป็นอันหมด
 หวัง — เมื่อดู ๆ ไปดั่งวงนอนชนมา เขาก็จะพากันนอน
 เสียทีเดียว เสียงโทรทศน์มันกลับเสียงนอนซงคืนก็
 บางทีตนผลอหลับไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ปิดโทรทศน์

กัม

“มันเหลือกำลังละ ไอ้เด็กกรอกนี่”

นั่นคุณครูบรรยายเพียงจะได้ผิวเพียงสองเดือน ถ้าย

หน้าอย่างระอาใจ

“ไอ้ฉันนะไม่ได้ห้ามได้หวงหรอก เรื่องจะมาก
 กัน เพราะว่ามันไม่ได้เสียเงินเสียทองอะไร แต่ที่มันไม่
 ได้มาเพียงคนสองคนนี่ซี หนอยแน่ะ ดันยกโขยงมาจน
 เต็มบ้าน — — แล้วหลังของมันหรือก็เท่ารูหนูเท่านั้นเอง
 พอโฆษณาที่ส่งเสียงคุยกันให้เซ่ด บางที่ยงเล่นกันทะเลาะ
 กันเสียออก พอดูเขาก็เจ็บไปหน่อย อ้าว เดียวก็ส่งเสียง
 เซ่ดขึ้นมาอีกแล้ว ไล่ก็ไม่ยอมไปง่าย ๆ ไอ้เราเห็นพเขา

เหนื่อย ๆ จะได้พักผ่อนเลยต้องปิดประตูห้องเสีย หนอย
ไอ้เด็กเวอร์มันดันแอบดูทรูข้างฝาเสียอีก — —”

“ดูอะไร?”

เสียงใครคนปากจนคะเขอ

“ก็ดูนอนอนกับพ เอ๊ย... ดูโทรทัศน์นะซ

มันก็เพราะการนอนตงแต่หัวคานเอง... ผู้คนถึง

ได้พากันตนแตกแตกตื่น พอไก่โห่ลุกชุนกลางหนาด์พัน

เขาครว — หรือบางทกไม่ตองเขาครวอก เพราะว่าครวมันก็

อยู่ในห้องนอนนะเอง

เสียงถ่านกระเด็น และเสียงซาวซาวราวกับจะดัง

แข่งกันเป็นเสียงบทเพลง ดันฟ้าเริ่มขาว และกลิ่นผดกลิ่น

แกงหรือกลิ่นหอมพุ่งจรงใจ เสียงเมียบปลุกผัว และเสียงแม่

ปลุกลูกดังแข่งกันชนมา — — แต่ละคนช่างปลุกยากปลุกเย็น

เสียงนกระไร

รุ่งแจ้งแสงทอง

พระอาทิตย์สอต่อส่องไปทั่วหน้า

หาได้เลอกทรกมกทง

กรรมกรรมมุ่งหน้าออกจากเคหา

บ้างก็แหวะกินกาแฟที่ปากตรอก บ้างก็รีบรุดไปยงที่ทำงาน

— เป็นขบวนแรก แม่ค้าแม่ขายเริ่มหาบคอนออกจาก

เขย่า เด็กเล็กหัวหนึ่งถือจันไห่ตั้ง เพราะว่าวิชาความรู้

เดยวมนนช่างมากมายเดี่ยจริง ๆ

เด็กที่ไม่ได้ไปโรงเรียนก็ออกมาเล่นดินเล่น

ทรายกันเป็นกลุ่มเป็นหมู่ เจ็ดร้อยก็เบ็ดลงหนารานเอาไว

รอรบคอกาแฟ หรือว่าแม่บ้านทชหลงชลมมาแต่เมือเย็น

วาน

“พริกขหนูส่ลิ่ง”

“ไม่ขาย — ต้องห้าสิบ”

“หอมกระเทียมห้าสิบ”

“ออ กะปี่ส่ลิ่ง”

“เดยว นาดาลบับห้าสิบ”

“มะนาวมีใหม่ เอามะนาวสองใบ อ้อ ผกบุงน
มันช่างอึดคึดไบเดี่ยจริง ๆ”

“ตานาพริกหรือยังง?”

เล่นเพออยู่

๒๑

“อ้อ พ่อเด็กเขาดีนอยากกินนาพรกชนมาแต่เช้า
มดตเตยว แลวคคตช เดยวหนาพรกครกละเท่าไร อย่าง
เบาะๆ ก็พาเข้าไปถึงสามบาทตเตยวนะ น้ตาเขาเกิดอยาก
จะกินเกลมปลาทุชนมาตวข น้คกงของชายตวใหญ่วกิน
แน่ๆ ที่เตยว”

— ที่ไม่อยากกินนาพรกหรือกาแพ ก็จะถูกชน
โก่งคอชนแต่เช้า เพราะว่าแสงเตดกับไอยาดัฟั่น มันข้าง
ทำให้สวิงสวายสันติ

เดียงเมยก็จะแปรนชนมาทันท

“กินเข้าไป เหลลันะ กินให้มันเป็นสัวรรคความ
ชนมา แลวไมได้กินเหมือนชาวบ้านเขา ตะบันเข้าไปถึง
ชวดสองชวด พอเมาแลวกมุดหัวนอน จะไหววานให้เกา
หลังเกาไหลให้หน่อยยงงเบ็นไม้ม.... พอเช้าชนมากต้อง
แพทองเลียดเตยว”

“ไม่ได้แพทอง”

“แล้วแกदनอวกทำไม? เดียงหล่อนตวาดแหว

“ฟังแล้วทำให้ชนอยากจะอวกด้วยอกคน”

“ก้อ — มันอยากจะกินเหล้าอีกนะซี”

ใครอนเขากตนแต่เซาตรุกนทงนน บ้างกก่อน
 ไก่ บ้างกพร้อมไก่ หรือบ้างกหลังไก่นิดหน่อย — หรือ
 ไก่บ้างกชนเหมือนไก่ ด้วยความขยันบ้าง ด้วยความขเกยจ
 บ้าง แตกตองตน เพราะว่าถ้าไม่ตนกไม่ตองกิน

— และแถวถนนจะหาคน ทเส่นสุชต่นุกสบาย
 เหมือนอย่างพ่อห้อยเป็นไม้มีสักคนเดียว

การเขานอนของพ่อไม่แนก ด้วยว่าบางวันพ่อก
 นอนตงแต่หกโมงเย็น เพราะว่าต่นไปเล่นไฟมาทงคนทง
 วัน บางวันพ่อกนอนเมอหกโมงเช้า เพราะว่าไปเซย่า
 ไฮโลวีมาทงคน

ตงแต่เกิดมาจนถึงอายุ ๓๐ ปีปลาย พ่อห้อยทำ
 งานจริง ๆ คงไม่ถึงปีกระมัง เพราะว่าพ่อห้อยเอาแต่เล่น
 การพนันแต่เพียงอย่างเดียว

“ใครว่าไม่ทำ — — ชะช้า ก็ไเอการละเล่นนั้น
 แหะมันคองงานของกู!”

เล่นเพื่อยู่

๒๓

ความรู้พิเศษ ซึ่งเป็นงานอดิเรกของพ่อคือขับรถ
ธรรมดาผู้คนเขายึดกันเป็นอาชีพ แต่ที่พ่อหยุดถือเป็นงาน
อดิเรกก็เพราะพ่อมีสัมปทานามอันโก้หรูว่า "ไอ้ตนผ" นั้น
เอง

ดังนั้น พ่อจะขับรถมันเสียสักครึ่งนางกลางเดือน
ครั้นผิดคนทำให้คนเป็นผีหรือว่าหวดไป พ่อก็จะหลบเข้า
มาจำศีลภาวนา หาไฟเล่นเลี้ยงชีวิตไประยะหนึ่ง ครั้น
เห็นว่ากิจการมันยอบเยบชักหน้าไม่ถึงหลัง พ่อก็จะไปหา
งานอดิเรกอื่นทำ แล้วไอ้สัมปทานามนั้นนั้นก็ทำให้พ่อ
ต้องเผ่นหนตัวราวจอยู๋ราไป

ร่างพ่อสูงสัก ๖ ฟุตเห็นจะได้กระมัง แต่ความสูง
นั้นมิได้ประกอบด้วยความล่ำสัน เพราะพ่อผ่ายผอมมีแต่
หนังหุ้มกระดูก หนาเสียม ผมหงา ตาลึก ปากบาง
เฉียบ..... ยามเดินเหมือนกับเส้าไฟหรือว่าถ่อที่กำลังโงน
เงนไปมา

สุมุหฺ์สุมพิคฺ์เพงเล็งเลออยู่นานครัน กอนจะให้คํา
จําคัดความสั่น ๆ ด้วยเสียงยกเย็นว่า

“อ้อ มอง ๆ ไปแล้วเอ็งนี้ช่างสูงเหมือนเปรตเอาเสีย
จริง ๆ”

พ่อเช่าห้องใต้ถุนเขาอยู่ ในซอยเล็กกันตรอก
กับแม่เชอมคนอยุธยา ซึ่งอยู่กันกนมาเกือบ ๑๐ ปี โดย
ยังไม่มําทายทเอาไวสับสํกุดหรือว่าสับสํมบัต แต่ทพอห้อย
ไม่มําทายท ก็เพราะพอห้อยเคยบอกกล่าว เพื่อน ๆ เมอรวย
ไฟเต้มกระเป่าว่า

“กลัวว่าจะไม่มําสํมบัตไวให้มันสับนะซีเอ็ง!”

สอองผวเมียมเป็นคนผิวสอองดีเหมือนคนไทยทัว ๆ ไป
แต่แม่เชอมแกอวนเอา ๆ ไม่รู้วํารับประทานอะไรเข้าไปนํก
หนา จนตัวกลมดิกเกือบจะเหมือนตุ่มอยู่รอมร่อ ใบหน้า
หรือกราวกับพระจันทรเพญญ์ - จนนัยน์ตาแทบจะลึ่มไม่ชน
อยู่แล้วเพราะหนังตามันอวบอูมสั่นดิ

เล่นเพื่ออยู่

๒๕

ยามที่ทั้งสองเกิดมีธุระประบั้งหรือว่าออกไปเที่ยวเตร่
ที่ไหนด้วยกัน ผู้คนชาวตรอกเป็นกตัญยมไม่ค่อยจะอยู่
แม้ว่าจะเคยเห็นมาจนเจเนตา แต่มั่นกยงนำชนอนุค

เพราะว่าพ่อห้อยแกสูงราวกับต้นตาล ฝ่ายผอม
หรือกเท่านั้น อกรวบ เอวกว กั้นปอดขนาดสองมอก้า
หลังไหล่กิ่งอจนเกือบจะงุ่ม เพราะว่าท้องได้มันบางแทบจะ
ติดสันหลังเอาทีเดียว

ส่วนความสูงของแม่เชอมนขนาดราวนมพ้อห้อย
แต่ความอ้วนใหญ่ก็ขนาดผู้หญิงธรรมดาตามคนยื่นกอดกัน
ถ้าพ้อห้อยเกิดนั่งหลังเมยเมอไหร่ รับรองว่าจะไม่มีใคร
เห็นตัวแก่เลย

— — สองราเดินชุกชุกย เคียงคู่กันออกไป
ไปด้วยหน้าชนตาบาน เพราะนาน ๆ ฟัดินจึงจะ
ให้โอกาสเดินดวงกันเสียที คอของพ้อห้อยยดยาว
จนเห็นกระดูกแหลมเปียบ ส่วนแม่เชอมแก
ไม่มีคอ ด้วยว่าคางมันจมอยู่ในอก เห็นแต่ก้อน
เนื้อจุกชนมาหลามฉน ราวกับมคางด้กสามลอน

ส่วนท้องถิ่น คนตงครรภมาได้เกาเดือนก็อย่าเอา
มาทาบเสียให้ยาก ยิ่งส่วนสะโพกด้วยแล้ว คำว่า
สุดเล็ยงสังข์กุดเหมือนจะยังน้อยไป

ยามแม่เซอมแกเยองกราย ตุ่มตะตุ่มตุย
อยู่อายุไปทางไหน หมูหมาเป็นวงหนกนตวงกลม
เด็กเล็กหรือกริบเร่ห่างไปทางอน ด้วยความรอบ
คอบระมัดระวัง... เพราะชะตชะราย ชะตาขาด
เมื่อไหร่ไม่รู้จะถูกรถบดถนน เอ๊ย แม่เซอมแก
ล้มทับเอา มหวงจมจรณเทานนเอง

“ชาวมนยตรงๆ รับผิดชอบว่าเป็นไม่เห็นหัวแม่ตน
ตัวเอง”

นั่นล่ะนั่นล่ะ ผู้สำรวจตรวจตราผู้คนในละแวกเดียว
กันอย่างถาวรเอ๊ยขนมาหลังแถวเหล่า

ใบฎีกาช่วง้อออพอไม่ให้เพื่อนเสียหน้าใจ แล้วก็
รับโยนเหล่าเขาปากอย่างรวดเร็ว

ท่านสุมห้กำลังมองตามกันแม่เซอมไป พยักหน้า
หงักหงักด้วยความกงขาเป็นพันท

“อ้อ มันจะทำยังไงของมันนะ... ไอ้ชาละส่งสาร

ไอ้หอยมันเสียจริง ๆ”

“เรื่องอะไรกัน?”

“ก็เรื่องเวลากลางค้ำกลางคืนนะซี... เผลอ ๆ นิ่ง

เซ่อมมันดินล้มตวัดพลิกมากอดเข้าจะทำยังไงหว่า?”

“เฮ้ย!

ใบฎีการองออกมาด้วยความตกใจ สุ่มหันอกวัด

ยืมมุมปากด้วยอาการใคร่ครวญ

“ไม่เหยี่ยละเอ็ง ไอ้หอยมันสูงกว่านิ่งเมี่ยมมันคอก

นึ่ง ถามนอนนูกุน ตนนงเซ่อมมันกยาวแค่หัวเข้าไอ

หอยเท่านั้นเอง หรือถึงวานงเซ่อมมันลดดินลงไปเท่ากับ

ไอ้หอย หนามันก็เสมอกับทองผว — — ว่า แล้วมันจะ

นอนของมันยังงัยกันวะ มุงม่านขาดตายท่า ไม่ก็ดินไผ่

ออกไปนอกมุงให้ยุ่งแตกกันเท่านั้นเอง”

ใบฎีกาช่วงหัวเราะออกมาหึหนึ่ง

“มันกมวชของมันช เอ็งไม่เคยเห็นอพวคนมัน
พาผัวฝรั่งเข้ามาเรอะ ไอนันสูงกว่าไอหอยตงคียบ ผู้หญิง
หรือกตวเตยตวเล็กกว่านางเซอมเสี่ยอก มันยงหว่ารอดตอ
กระซิกกันจนเบิกจนบานไปเลย เอ็งนึกไม่ออกหรือยัง
ง?”

ท่านสมุหจบบเหลาดวยอาการตริตรอง

“อ้อ จริงของเอ็ง เฮ้อ มันคงเหมือนนอนบน
ตุ่มวะ ใหญ่หรือก็ใหญ่ เย็นหรือก็เย็น กอดก็คงไม่รอบ
ให้ตายดับ... ไอชานไม่รู้ว่าเป็นยังไง เห็นไอหอยเดินมา
กับเมียมณฑไรเป็นันักถึงนทานทุกท”

“นทานอะไร?”

“กนทานเรื่องสิงหนุมกับช่างถ่านะช เอ็ง”

“เฮี่ย ๆ ๆ นมันคนเหมือนกันโว้ย” ท่านไขฎกา
รืองเอะอะ “แต่เห็นผอมเป็นถึงยงงนเหอะ เอ็ง ช่างก็ช่าง
เถอะวะ เจอลิงไอหอยเขา ช่างก็คงสะอนไปเหมือนกัน
ให้ชาติตนตาย!”

เล่นเพื่ออยู่

๒๕

แม่ชอบ แก้วอันเสียจนเกือบจะทำอะไรไม่ได้
ไหวแล้ว นอกจากจะหง่าว ทำกับข้าวเท่านั้นเอง...แต่
อีกหน่อยก็คงจะทำได้เหมือนกัน เพราะชั้นแต่จะหายใจ
แกยงเหนื่อยแทบตาย

วัน ๆ แม่ก็ไม่ค่อยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ไปไหน
เอาแต่นั่งจมอยู่ในห้อง... ภาวนาให้พ่อห้อยแกเล่นรวย
ทั้งนนแหละ พ่อห้อยเล่นมันตะไปทั้งนั้น ขอให้
เป็นการละเล่นทมกการได้เสียก็แล้วกัน

ไม่ว่าจะเป็นผลส้มลิ้ม ไข่ตอง เม ยัด หรือว่า
หมาเก่าเก หมาเก่าแทง... ไม่ย่อท้อว่าจะเป็นลูกค้าหรือ
แจ่มอ เขย่าไฮโลวหรือว่าแทงมันเสียเอง หมดท่าเข้า
จริง ๆ กันงทายเบอรเบ้งค้ในร้านกาแพ หรือหากคนเล่น
ไม่ได้ ก็จเรเข้าไ้หาเด็กทมมันโยนเส้นหรือว่าเล่นลอดตอก
ก้นกลางตรอก

— หยอดหลุมกับเด็กพ่อห้อยก็หาได้ละเว่นเลย

“ไม่เอา คุณไม่ให้เล่น”

เจ้าเบียร์รองชนมาด้วยความซอาดแซง

“ทำไมวะ?” พอห้อยรองอย่างโกรธแค้น “ข้าไม่มีเงินให้เอ็งหรือยัง?”

“อ้อ มี แต่ความอนาห้อยยาวยงกะเปอต เออม แต่ละทตงเกอบวา ยงงกแตกฉนหมตตตทานนเอง”

พอห้อยหัวเราะภาคภูมิ

“งนชาติอให้เอ็ง — — —”

“เล่นหยอดหลุมตองตอให้สองศอก”

“ลิตตอกละ?”

“กนบหายนะช เพราะมันตอไม้ได้นนา ขนาดพวกนตองยนทอย แต่นาห้อยเออมมอไปครึ่งเซนเท่า นนเอง”

“ถาชาทอยไกลละ?”

“อ้อ นาหอยกเลน “สิบ” นะช” เจ้าเบียร์ลอยหน้า “บางททอยแลวยง “พบ” เลียอก”

“เอ้า งนเล่นหยอดหลุมวะ อย่าพูดมากนักลอยไอ้สันดาน”

พ่อห้อยเลียงเมยเลียงตัวด้วยการละเล่นแท้ ๆ
 บางคราวพอกจะซอสรอยซอแหวนให้เมย ถ้าพ่อเล่นได้
 มาก ๆ แต่ถาแม่เซอมแกออกดออ่อนอยากจะคาดเข็มขัดนาค
 กับเขาบาง พ่อห้อยก็จะตาเหลือกตาปลนทเดียว

“อย่า อย่าทเดียว ซอเสียทีเถอะ แม่คุณแม่ทูน
 หัว แม่มหาจำเริญ จะให้ฉนกราบตรงไหนก็ยอม”

“ทำไม คนอย่างฉนคาดเข็มขัดนาคกับเขาไม่ได้
 หรือยังงิ หรือว่าวาสนาเอวมันไม่ถึง”

“ไถถึงนะถึงละ แม่เซอมจำ” พ่อห้อยสำยหน้า
 ด้วยความอดทนระอาใจ “แต่ว่าเอวของแกนะมันไม่
 เหมือนกับคนอนเขาจะ เพราะว่แกนะมันลำบากยาก
 จน ไม่ค่อยจะไต่กันได้อยู่ ก็เลยผอมลง ๆ ถ้าหากว่า
 ซอเข็มขัดนาคฉนก็จะตองซอถึงลำเดินทเดียว”

แม่เซอมคอนจนตาคว่ำ แต่พ่อห้อยมองไม่เห็น
 เพราะว่หนึ่งตา ของแม่เซอม แก่ห้อยลงมา จนตาดเหมือน
 คนง่วงนอน

บางคราว ไอ้โชคชตามันก็เล่นตลกเอากับพ่อ
 เขย่าไฮโลไว้ก็ถูกแทงล้มเคา เล่นแหหรือก่หมดเกลี้ยงจน
 หน้าดำกกลับมา ชนแต่ตลอดอกหยอดหลุมหรือถูกเด็กมัน
 รับประทานเอาจนเกลี้ยงกระบ่า ใจดีสู้เสือไปเล่นรम्म
 แต่มละ ๕ สี่ตางค์โดยไม่มีเงิน ก็ต้องหลบฝูงคนเสียแทบ
 ย้ำแย้ เพราะว่าเมื่อก็คือรู้แล้วพอหอยพูดเอาตอ ๆ ว่า
 “ไม่มี”

เมื่อนนแหละ พ่อหอยก็จะปลดนาฬิกา ปลด
 แหวน และสร้อยคอของตัวเองโยนเข้าโรงจ่านำ หรือว่า
 ในบ่อน ครนมันหมดเกลี้ยงไปอีก พ่อก็ต้องมาปลดทแม่
 เชื่อม ซึ่งแก้มก็จะบันตูปดับไปตามเรื่องแล้วก็ถอดให้
 โดยดี เพราะว่าแม่เชื่อมแกร์อยู่เต็มอกกว่ามันได้มาเพราะ
 การละเล่น เมื่อจะเสียไปเพราะการเดียวกันนั้น ก็ไม่น่า
 จะแปลกประหลาดอะไรเลย

“คนเรามันก็เป็นยงงแหละ”

พ่อหอยมักจะเขยหยนตัวเองให้เพื่อนพ้องฟังในวง
กาแพ — เพื่อนพ้องที่พ่อหอยได้และเสียให้ตลอดมา

“บทมันจะเฮงชนมาลระก้อ ี่ฮ่า ูกนาพิกามัน
เสียสามสี่เรือนทเดียว สี่ร้อยหรือกตั้งสองเส้น เพราะว่า
พวกเอ็งจำนำข้าวไห่ หนอยเนาะ บทชวยลระก้อไม้อะไร
เหลือเลย ฮะฮ่า แลวนคนเอานาพิกาของข้าไปได้เขยเขยว
นะไอ่สันดาน!”

ด้วยเหตุตนเอง เมื่อพ่อหอยเกิดเล่นได้เมื่อไหร่
พอกจะช้อเครื่องใช้สอยทมันใหญ่ ๆ โต ๆ เข้าไว้ เป็นต้น
ราตุ้ เเตยง ทหลับทนอน ซังแม่เซอมแกแต่นจระกนก
วุกหนา เพราะวานอนนุ่มหลังดี ไม่เจ็บเหมือนนอนกับ
เตื่อหรือวากระดาน

“มันยังดีไปกวานนอกนะ แก”

แม่เซอมหยอกเอนกับผวอย่างอารมณ์ดี

“เพราะว่า เอาไปจำนำไม่ไ้ง่าย ๆ เหมือนกับ
ทอง”

พ่อหอยหัวเราะหัวใคร่ งดเล่นเดี่ยวหนึ่งคืน แล้ว
ชวนแม่เชอมเขานอนแต่หัวค่ำ — — ประเดมทนอน

“ขอโทรทศน์ซักเครื่องซี พ

เดี่ยวแม่เชอมตงอูเหมือนคนหายใจไม่ค่อยออก

“หัวค้ายงคนมันยังไม่หลับ เดี่ยวนิตเดี่ยวหน้อย

มันก็คอยเงยหูฟัง มิเดี่ยวโทรทศน์ซักเครื่องเราจะได้นอน

มนตงแต่เย็น แล้วคอยตุนะ ถ้าเขาไปจํานำละกอดันจะ

ฆ่าพเดี่ยวทเดียว”

นั่นคุณครุระรวยเปิดโทรทศน์สนห้อง แล้วก็

ชวนตัวเข้ามุงแต่หัวค่ำ — — พलगหัวเราะบนเทิงด้วย

ความมั่นใจว่าไม่มีคนไคยีน

หนังสือ

โดย

ผู้เขียน
เป็นคนเดียวกัน

-
1. สวะชีวิต	โอเดียนสโตร
2. ดอกงิ้ว	ประพันธ์สาส์น
3. ฤดูรักเพิ่งจะผลิ	ก้าวหน้า
4. นิมพล	ประพันธ์สาส์น
5. ดว้ยเลือด	ประพันธ์สาส์น
6. จันทรเรื่อง	สยาม
7. วิมานสลัม	ประพันธ์สาส์น
8. พบกันที่นิมพล	สยาม
9. สลัมที่รัก	ประพันธ์สาส์น
10. ยาพิษหวาน	สยาม
11. มาลัยสองชาย	สยาม
-